

*Seria
de
autor* PAULO
COELHO

Paulo Coelho s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cărțile sale traduse în 81 de limbi și editate în peste 170 de țări atingând, până în prezent, vânzări de peste 225 de milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de aproape un milion și jumătate de exemplare. Înainte să devină un adevărat fenomen literar, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Paulo Coelho este scriitorul cu cea mai mare comunitate online, având peste 45 de milioane de fani pe rețelele de socializare. În 2009, a intrat în Guinness Book drept autorul celei mai traduse cărți (romanul *Alchimistul*).

I s-au decernat numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța, 1999; Comandor al Ordinului Rio Branco, Brazilia, 1998 etc.). Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 2002, iar în 2007 a fost numit Mesager al Păcii de către ONU.

Cărți traduse în română: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008); *Aleph* (2010); *Manuscrisul găsit la Accra* (2012); *Adulter* (2014); *Spioana* (2016); *Hippie* (2018).

PAULO
COELHO

HIPPIE

Traducere din portugheză
și note de Simina Popa

HUMANITAS
fiction

*O, Marie, zămislită fără de păcat,
roagă-te pentru noi,
păcătoșii care ne îndreptăm către tine.
Amin.*

*Și I s-a vestit: Mama Ta și frații Tăi
stau afară și voiesc să te vadă.
Iar El, răspunzând, a zis către ei:
Mama Mea și frații Mei sunt aceștia
care ascultă cuvântul lui Dumnezeu
și-l îndeplinesc.*

Luca, 8:20–21

*„Credeam că drumeția mea-i la sfârșit,
la capătul puterilor, că poteca s-a sfârșit în fața mea,
merindele s-au deșertat și vremea venise
să intru-n tăcut întuneric.
Dar descopăr că voința Ta nu cunoaște sfârșit
în mine. Și, când vechile cuvinte se sting pe limbă,
noi melodii năvălesc din inimă;
și, când vechile urme s-au pierdut,
un nou meleag se descoperă cu minunile sale.“*

RABINDRANATH TAGORE¹

---

1. *Ofranda lirică*, traducerea George Remete, Editura Paideia, București, 2009, p. 51.

*Pentru Kabir, Rūmī, Tagore, Pavel din Tars, Hafez,
Care m-au însoțit de când i-am descoperit,
Care au scris o parte din viața mea,
Pe care o povestesc în această carte – de multe ori
cu cuvintele lor.*

Întâmplările povestite în această carte fac parte din experiența mea personală. Am modificat ordinea evenimentelor, numele și detaliile unor persoane, a trebuit să condensez unele scene, dar tot ce s-a întâmplat este adevărat. Am folosit narațiunea la persoana a treia fiindcă acest lucru mi-a permis să le dau personajelor propria voce pentru a-și descrie viețile.

În septembrie 1970, două locuri își disputau privilegiul de a fi considerate centrul lumii: Piccadilly Circus din Londra și Piața Dam din Amsterdam. Însă nu toată lumea știa asta. Cei mai mulți oameni, dacă ar fi fost întrebați care e cel mai important, ar fi răspuns: „Casa Albă din Statele Unite ori Kremlinul din Uniunea Sovietică”. Fiindcă oamenii cu pricina aflau noutățile prin intermediul ziarelor, al televizorului, al radioului, mijloace de comunicare acum complet depășite și care nu își vor recăpăta niciodată relevanța avută în vremurile în care au fost inventate.

În septembrie 1970, biletele de avion costau foarte mult, ceea ce însemna că doar o elită își permitea să călătorească. Însă lucrurile nu stăteau chiar așa când venea vorba de o mulțime uriașă de tineri, pe care mijloacele de comunicare tradiționale se limitau să îi descrie doar în privința aspectului lor exterior: aveau părul lung, purtau haine colorate, nu făceau baie (o minciună, dar tinerii respectivi nu citeau ziarele, iar maturii erau gata să creadă orice știre i-ar fi putut jigni pe aceia pe care ei îi considerau „o amenințare pentru societate și bunele moravuri”) și puneau în pericol o întreagă generație de tinere și tineri studioși, deoarece voiau să-și trăiască viețile dând exemple cu

desăvârșire negative de libertinaj și „amor liber“, cum se zicea pe atunci cu dispreț. Ei bine, această mulțime de tineri din ce în ce mai numeroasă avea un alt fel de sistem de a-și transmite știrile, pe care nimeni, absolut nimeni nu-l putea detecta.

„Poșta invizibilă“ nu se ocupa cu anunțuri și comentarii despre noul model de Volkswagen sau cu noile tipuri de detergent pudră, proaspăt lansat în toată lumea. Se rezuma la vești despre următoarea rută importantă pe care aveau să o parcurgă acei tineri insolenți, murdari, practicanți ai „amorului liber“, îmbrăcați în haine pe care nici un om cu bun gust n-ar fi fost capabil să le poarte. Fetele – cu părul împletit, împodobit cu flori, și fuste lungi, bluze colorate, fără sutiene, mărgelile de toate culorile și în toate formele; băieții – cu părul și barba netunse de luni de zile, cu blugii decolorați și rupți de-atâta purtat, pentru că blugii erau scumpi în orice parte a lumii – cu excepția Statelor Unite, acolo ieșiseră din ghetourile muncitorilor din fabrici și ajunseseră să fie purtați la cele mai mari concerte din San Francisco și din împrejurimi.

„Poșta invizibilă“ exista datorită celor care se duceau mereu la acest fel de concerte, unde făceau schimb de păreri despre locurile în care ar putea să întâlnească pe alții ca ei, despre cum să descopere lumea fără să fie nevoiți să se urce într-un autocar turistic, în care un ghid descrie peisajul, în timp ce călătorii mai tineri se plictisesc, iar cei mai bătrâni dorm. Și astfel, din gură în gură, toată lumea afla unde avea să fie următorul concert sau următoarea rută importantă de parcurs. Și nimeni nu era constrâns financiar, pentru că autorul preferat al tuturor din acea comunitate nu era nici Platon, nici Aristotel, nici vreunul dintre puținii ilustratori de benzi desenate care ajunseseră celebri. Marea carte, fără de care practic nu călătorea nimeni pe

marele continent, se numea *Europe on 5 Dollars a Day*¹ de Arthur Frommer. Cu ajutorul ei, puteai să afli unde să găsești un loc de dormit, ce să vezi, unde să mănânci și care sunt punctele de întâlnire și locurile în care poți asculta muzică *live*, toate acestea fără să cheltuiești aproape nimic.

Singurul defect al ghidului lui Frommer, la vremea respectivă, a fost că se mărginea doar la Europa. Oare nu existau și alte locuri interesante? Lumea n-ar fi vrut să meargă mai degrabă în India decât la Paris? Frommer avea să îndrepte greșeala câțiva ani mai târziu, dar până atunci, „Poșta invizibilă” s-a ocupat să răspândească vestea despre o rută din America de Sud, spre Machu Picchu, fostul oraș pierdut, însă cu mențiunea să nu fie dată mai departe celor care nu cunoșteau cultura hippie, în caz contrar locul avea să fie rapid invadat de barbarii cu aparate de fotografiat și explicații interminabile (care se uită imediat) despre o ceată de indieni care întemeiasă un oraș atât de bine ascuns, încât nu putea fi descoperit decât de sus – lucru pe care ei îl credeau imposibil, fiindcă oamenii nu zboară.

Însă mai exista un bestseller foarte important, e drept, nu la fel de popular precum cel al lui Frommer; în schimb, acesta din urmă era consumat de oameni care trecuseră deja prin faza socialistă, marxistă, anarhistă – toate curmate de o profundă deziluzie față de sistemul inventat de cei care susțineau că „preluarea puterii de către muncitorii din întreaga lume e inevitabilă”. Sau că „religia este opiul popoarelor”, dovedind că autorul unei fraze atât de stupide nu știa prea multe despre popoare și cu atât mai puțin despre opiu. Fiindcă în credințele acelor tineri prost

---

1. „Europa cu cinci dolari pe zi”.

îmbrăcați, cu hainele lor neobișnuite, se aflau Dumnezeu, zei, zeițe, îngeri și câte și mai câte. Singura problemă era că această carte, numită *Dimineața magicienilor*, semnată de francezul Louis Pauwels și de sovieticul Jacques Bergier – matematician, fost spion, cercetător neobosit al ocultismului – susținea exact opusul față de manualele politice: lumea e alcătuită din lucruri extrem de interesante: există alchiști, magi, catari, templieri – asemenea cuvinte însă nu au ajutat-o să fie un succes de librărie, căci, din cauza costului ei exorbitant, un exemplar ajungea să fie citit de cel puțin zece persoane. În sfârșit, Machu Picchu era menționat în această carte, ca atare toată lumea voia să se ducă în Peru, iar acolo puteau fi întâlniți tineri din lumea întreagă (mă rog, poate că din lumea întreagă e puțin exagerat, pentru că cei care trăiau în Uniunea Sovietică nu puteau să iasă din țările lor chiar așa ușor).

Dar, revenind la subiect: tineri din toate colțurile lumii, cel puțin cei care reușeau să obțină un bun de o valoare inestimabilă numit „pașaport”, se întâlneau pe așa-numitele „rute hippie”. Nimeni nu știa exact ce înseamnă cuvântul „hippie”, dar asta nu avea nici un fel de importanță. Poate că sensul era de „mare trib fără conducător” sau „derbedei inofensivi”, ori poate cel din descrierile enumerate la începutul acestui capitol.

Pașapoartele, acele carnețele puse la dispoziție de guverne și purtate într-o borsetă legată la brâu, împreună cu banii (mulți sau puțin, atâția câți erau) aveau două moduri de utilizare. Primul, cunoscut de toată lumea, era la trecerea frontierei – atâta vreme cât polițiștii nu se lăsau influențați de știrile din presă și nu hotărâu să te întoarcă din drum doar pentru că li se părea neobișnuit acel gen de haine, ori de pieptănături cu flori, de șiraguri de mărgele

sau acel zâmbet de extaz continuu – o stare pusă de obicei, deși pe nedrept, pe seama drogurilor diabolice, pe care presa spunea că tinerii le consumă în cantități din ce în ce mai mari.

Cea de-a doua funcție a pașaportului era să-l scape pe purtătorul său din situații extreme – atunci când i se terminau toți banii și nu mai avea la cine să apeleze. Prin „Poșta invizibilă” se furnizau întotdeauna informațiile necesare despre locurile în care puteai să-l vinzi. Prețul varia în funcție de țară: un pașaport de Suedia, unde toți sunt blonzi, înalți și cu ochi albaștri, nu valora foarte mult – din moment ce nu putea fi revândut decât celor blonzi, înalți, cu ochi albaștri, și deci nu se afla pe lista celor mai căutate. Dar un pașaport de Brazilia valora o avere pe piața neagră, fiind vorba de o țară în care, pe lângă indivizi blonzi, înalți și cu ochi albaștri mai sunt și negri înalți sau scunzi cu ochi căprui, asiatici cu ochi oblici, mulatri, indieni, arabi, evrei, în sfârșit, un amestec uriaș de culturi care ajungea să transforme pașaportul brazilian într-unul dintre cele mai râvnite documente de pe planetă.

Odată vândut pașaportul, deținătorul inițial se ducea la consulatul țării sale unde, prefăcându-se speriat și deznădăjduit, spunea că fusese atacat și jefuit de tot ce avea – rămăsese fără bani și fără pașaport. Consulatele țărilor mai bogate ofereau gratuit un pașaport și un bilet de avion înapoi către țara de origine, ceea ce se refuza imediat, sub pretextul că „Cineva îmi datorează o sumă mare de bani, mai întâi trebuie să-mi recuperez ce-i al meu”. Țările sărace, supuse de obicei unor sisteme severe de guvernare, aflate în mâinile militarilor, porneau un adevărat interogatoriu pentru a verifica dacă solicitantul nu era pe lista „teroriștilor” căutați pentru subversiune. Dacă se

constata că tânărul (sau tânăra) avea dosarul curat, funcționarii erau obligați, împotriva voinței lor, să elibereze documentul. Nici măcar nu ofereau bilet de întoarcere, căci nu aveau nici un interes ca acele elemente declasate să se ducă înapoi și să influențeze o generație crescută cu frica lui Dumnezeu, în spiritul respectului pentru familie și proprietate.

Dar să revenim la rute: după Machu Picchu a urmat Tiahuanaco, în Bolivia. Apoi Lhasa, în Tibet, unde era foarte greu de pătruns, deoarece, conform informațiilor „Poștei invizibile”, se purta un război între călugări și soldații chinezi. Sigur că părea de neimaginat un asemenea război, dar toată lumea credea și nimeni nu voia să-și asume riscul unei călătorii atât de lungi doar ca să ajungă prizonierul călugărilor sau al soldaților. În sfârșit, marii filozofi ai vremii, care se despărțiseră chiar în luna aprilie a acelui an, anunțaseră cu puțin timp înainte că marea înțelepciune a lumii se afla în India. A fost de ajuns pentru ca tineri de peste tot să pornească într-acolo, în căutarea înțelepciunii, a cunoașterii, a unui guru, a jurămintelor de sărăcie, a revelației, a întâlnirii cu *My Sweet Lord*.

Însă „Poșta invizibilă” a lansat un avertisment în legătură cu marele guru al grupului Beatles, Maharishi Mahesh Yogi. Întâi încercase s-o seducă și apoi să întrețină relații sexuale cu Mia Farrow, o actriță care, de-a lungul anilor, trecuse numai prin experiențe amoroase nefericite, și care se dusesse în India la invitația Beatlesilor, probabil pentru a se vindeca de traumele legate de sexualitate, care păreau să o urmărească precum o karma negativă.

Însă totul arată că Mia Farrow n-a scăpat de karma cu pricina nici în acea călătorie, pe care a făcut-o împreună cu John, Paul, George și Ringo. După spusele sale, în timp